

Het Verdeelde Kasteel

Het Verdeelde Kasteel

Getty Lendaerts

Schrijver: Getty Lenaerts

Coverontwerp: Marc Van Caeneghem

ISBN:

© Getty Lenaerts

Inleiding:

Deel 1, waar Emma haar leven op zijn kop staat, na het plotse overlijden van haar verloofde Tom. Ze wil een nieuwe start en komt op de verkeerde plaats terecht, en vertrouwt de verkeerde man.

Ontvoeringen zijn het gevolg van haar beslissing.

Deel 2, een goede vriendin wordt Margot, die ze gered heeft uit een benarde situatie. Maar de rust is van korte duur.

Emma komt in contact met de beste vriend van haar overleden verloofde, ze wordt heen en weer gesleurd door haar emoties die haar geen rust gunnen.

Deel 3, alles lijkt op zijn plooï te komen; Emma en Margot hebben een partner en kinderen brengen vreugde in hun leven en op het kasteel.

Een tante van Margot verschijnt plotseling tijdens een tuinfeest, Margot is enorm enthousiast, jammer genoeg zorgt een onverwachte ontmoeting voor onvoorstelbare, psychologische intriges.

1

Op Slot Suzy heerste niet meer de vrolijkheid van weleer. Het was ondertussen al bijna zes maanden dat Emma haar geliefde man Dirk moest missen. Ze begon zichzelf verwijten te maken van al het onheil dat er nu gebeurd was. Had ze toen niet verhuisd dan was dit misschien allemaal niet gebeurd.

Haar kleinkinderen konden haar nog vreugde geven in het dagelijks leven. Ze had er twee van Suzy en Jonah en Tom en Amy hadden ook al een peuter.

Danny was gehuwd met Stephanie, maar had het niet gemakkelijk met haar, ze was nog steeds heel angstig en voelde zich het best bij haar ouders die ook op het kasteel woonden. Dat was heel verdrietig voor Danny, hij wilde ook heel graag kinderen, maar de foetus die toen zichtbaar was in het hospitaal had het niet gered.

Nathalie leek ook weinig gevoelens te hebben voor Danny, ze wilde geen aanraking van hem en de dokter had hem de raad gegeven om dit niet te forceren. Hij

ging vaak bij zijn moeder zitten zij had enorm met hem te doen, haar zoon die steeds zo stil op de achtergrond leefde, zou nu moeten sprankelen van geluk.

Emma kwam bij Margot op bezoek, ze wou verhuizen naar het huisje bij Tom en Amy. Daar had ze de mooiste herinneringen aan. Het gezellige duo huisje waar ze met Margot gewoond had en Dirk had leren kennen...

“Margot, mag ik wat bij jou komen zitten, ik moet je wat vertellen.”

“Natuurlijk Emma, dat moet je toch niet vragen. We zijn toch nog steeds vriendinnen, of voel jij dat anders?”

“Nee, maar ik denk dat het niet zo leuk nieuws is. Ik wil terug naar het huisje gaan wonen, bij Tom en Amy. Vind jij dat goed?”

“Emma, ben je daar zeker van, je weet dat ik alles zeg tegen jou, als ik een probleem zie aankomen hè?”

“Ja, dat mag, maar ik ben echt wel zeker, ik voel me hier niet goed meer ik had op mijn adres moeten blijven waar ik woonde. Dan was er al die ellende niet geweest misschien.”

“Nee inderdaad dan waren Sarah, Krista en ik waarschijnlijk niet gevonden; of later zoals de vrouw van Ludo, de mama van Lode, die als lijk werd gevonden. Daar heb je gelijk in. Dan hadden er deze kinderen en kleinkinderen ook niet geweest en dan zat Dirk misschien nog eenzaam in zijn praktijkhuis. Dat wou je toch zeggen hè Emma?”

Emma was geschrokken van de toon waarop Margot dit zei, en antwoordde niets, maar tranen liepen over haar wangen, ze snikte hartverscheurend.

“Het spijt me Margot zo bedoelde ik het niet, het spijt me; ik mis Dirk zo erg, ik hou het hier niet meer uit, ik wil Dirk gaan zoeken.”

Tom kwam net binnen met Amy. Ze wilden samen gaan wandelen en brachten de peuter bij Emma.

“Wat scheelt er mama?” vroeg Tom.

“Och niets jongen, gaan jullie maar, ik pas wel op de jullie kindje.”

Ze nam het jongetje liefdevol over van Amy en wiegde hem.

“Tot straks dan mama, maar straks wil ik wel met je praten hoor.”

Margot wuifde naar het jonge koppel, ze was trots op Amy haar jongste dochter, die een echt huismoedertje was geworden.

“Emma, je hebt een heel verstandige zoon, praat straks maar met hem.”

“Ik vind het zo moeilijk om die jonge mensen met mijn zorgen te belasten.”

“Je gaat dan naast hen wonen? Dan zien ze nog meer hoe jij lijdt onder het gemis van Dirk. Weet je Emma, vergeet je zorgen en ga met mij eens wandelen. Ik neem mijn rolwagen, het kleintje op mijn schoot en doe jij dan een rondje met ons.”

“Ja, dat is een goed idee, zo kom jij ook weer eens aan een portie frisse lucht. Jij komt ook niet veel meer buiten hè Margot?”

“Geen tijd voor ik moet me paraat houden voor alle bewoners die met iets zitten, ze komen allemaal naar mij voor raad en een babbeltje.”

Suzy was ook buiten met de twee kindjes, ze was in de speeltuin, de jongste zat in de zandbak, zandkastelen aan het maken, de oudste was aan het schommelen.

Toen ze hun oma's zagen kwamen ze meteen naar hen toe.

“Mogen we meewandelen?” vroegen ze.

Suzy ging ook mee, ze kwamen aan de vijver waar er eenden en twee zwanen zwommen. Daar bleven ze even kijken, de eendjes waren niet bang en kwamen met hun wiebelkontjes naar de kindjes. Ze hadden niets bij om hun te geven, de eendjes waren dan ook weer vlug terug in het water, luid kwakend. Dat vond de peuter leuk, hij schaterde van het lachen.

“Eigenlijk zijn we gezegend hè Emma, met deze kinderen, ze zijn vrolijk, gezond en hebben alles wat ze moeten hebben.”

“Ja en veilig, omdat Dirk zich daarvoor opoffert, dat zou niet mogen zijn.”

“Nee, je hebt gelijk, maar er gaat een oplossing voor komen. Er wordt heel veel gebeden voor Dirk, we weten dat God geen gebed onbeantwoord laat,” zei Margot.

“Hoe gaat het nu met Danny en Stephanie?” vroeg Emma.

“Het gaat niet goed, ze is meer bij haar ouders dan bij hem. Danny ziet daar echt van af. Hij zou met haar naar een psycholoog willen gaan, maar ze wil niet.”

“Kunnen haar ouders haar niet overhalen om meer bij Danny te zijn? Ze is gehuwd met hem, dat kan toch niet blijven duren, hè. Waarschijnlijk zal ze medicatie moeten nemen, het duurt veel te lang,” antwoordde Emma.

“We hebben een vergadering gepland volgend weekend. Iedereen wordt uitgenodigd om erbij te zijn. Er zullen heel wat aanpassingen zijn en ook nodig zijn. Misschien bedenk jij je nog, en blijf je hier bij ons...,”

Tom en Amy waren op tijd terug en kwamen hun zoontje halen. Tom bracht hen beiden naar huis en kwam terug om met zijn moeder te praten.

Emma zat nog steeds bij Margot toen Tom binnenkwam.

“Waar gaan we praten mama?”

“Dat mag hier Tom, tante Margot is mijn beste vriendin.”

“Zeg eens waarom je zo aan het wenen was, ik heb al lang gezien dat je het erg moeilijk hebt en de papa mist.”

“Ja Tom, ik mis de papa heel erg, het wordt elke dag moeilijker voor mij, omdat ik niet weet hoe het met hem is. Hij laat niets meer weten, soms vraag ik me af of hij nog wel leeft, met een man als Lode weet je nooit.”

“Nee daar heb je gelijk in, maar ik denk niet dat je zoiets moet denken, waar is je vertrouwen op God?”

“Tom ik wil hem gaan zoeken, ik blijf hier niet zitten afwachten tot de politie die man vindt.”

“Mama, dat ga je niet doen, je moet papa zijn wil respecteren.”

“Wat zou jij doen als je in mijn schoenen stond en Amy was weg?”

“Dat kan ik niet weten, dat is nu niet, dat hangt van de situatie op zo’n moment af. Maar nu is het gevaarlijker om hem te zoeken, dan om hem met rust te laten. Als je hem gaat zoeken, dan ga je papa in gevaar brengen.”

“Emma, ik denk dat jouw zoon gelijk heeft. We begrijpen je verdriet, maar je mag Dirk niet in gevaar brengen, die man zou dan vluchten en misschien Dirk een fatale overdosis geven van iets. Je weet zo goed als ik tot wat die man in staat is.”

Tom ging weer naar huis toe en liet Emma bij Margot zitten. De twee vriendinnen hadden nog samen gebeden voor Dirk, voor Emma weer naar haar kamer ging.

2

Zaterdagavond, de hele familie zat bij elkaar, de drie kindjes waren bij Krista en Sarah gebracht.

Iedereen had iets te drinken en zoals verwacht stond Jonas als oudste familielid recht om als eerste te spreken.

“We hebben de voorbije jaren al heel wat moeilijkheden moeten overwinnen, die al begonnen voor ik mijn vrouw leerde kennen. Nu hebben onze kinderen met de zoon van Ludo, nog ergere dingen moeten meemaken. We mogen ons gelukkig prijzen dat we er nog redelijk goed vanaf gekomen zijn door het adequate optreden van Suzy en Jonah die als eerste de onderaardse gangen vonden. Maar de prijs voor een veilig leven is te hoog, Dirk zijn opoffering zou niet mogen zijn. We hebben recht op een veilig onderkomen, die man moet opgepakt worden, zodat hij geen slachtoffers meer kan maken.

Heeft iemand daar iets aan toe te voegen?”